

Sygn. akt: I C 181/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Szymon Śniady

po rozpoznaniu 17 stycznia 2022 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa O. S.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki O. S. kwotę 4546,55 (cztery tysiące pięćset czterdzieści sześć złotych i pięćdziesiąt pięć groszy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 16 listopada 2020 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanej (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki O. S. kwotę 1089,78 (tysiąc osiemdziesiąt dziewięć złotych siedemdziesiąt osiem groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od:
 - a. powódki O. S. kwotę 38,31 (trzydzieści osiem złotych trzydzieści jeden groszy) złotych;
 - b. od pozwanej (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 77,79 (siedemdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) złotych.

Sygn. akt I C 181/21

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi 19 listopada 2020 roku powódka O. S., reprezentowana przez pełnomocnika procesowego w osobie adwokata wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 6782,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wymagalności do dnia zapłaty. Powódka wniosła również o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kończącego sprawę do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu, strona powodowa wskazała, że 14 października 2020 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należący do powódki. Sprawca szkody posiadał polisę OC w pozwanym Zakładzie (...). Zgodnie z twierdzeniami strony powodowej, (...) S.A. w trakcie postępowania likwidacyjnego wypłacił powódce kwotę 1 378,42 zł, natomiast zgodnie z kosztorysem sporządzonym na zlecenie powódki koszty naprawy oszacowana na kwotę 7 976,45 zł.

/pozew k.4 – 8/

Postanowieniem z 17 grudnia 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Widzewa w Łodzi jako właściwemu miejscowo i rzeczowo.

/postanowienie k.36/

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym 28 stycznia 2021 roku.

/nakaz k.44/

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowana przez pełnomocnika procesowego w osobie radcy prawnego sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu, strona pozwana wskazała, że roszczenie strony powodowej jest niezasadne, ponieważ poszkodowana nie skorzystała z propozycji naprawy pojazdu w sieci naprawczej (...), natomiast kosztorys przedstawiony przez powódkę jest zawyżony w zakresie stawki roboczogodzin, cen części oraz posiada niektóre operacje naprawcze zbędne do naprawienia szkody. Zdaniem strony pozwanej, koszty naprawy pojazdu w niniejszej sprawie przekraczają wartość pojazdu w dacie szkody.

/sprzeciw od nakazu zapłaty k.48 – 50/

Do momentu wydania wyroku na posiedzeniu niejawnym strony nie zmieniły swoich stanowisk.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

14 października 2020 roku w Ł. doszło do wypadku, w którym uszkodzony został pojazd marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należącym do O. S.. W wyniku kolizji drogowej w pojeździe marki O. (...) zostały uszkodzone drzwi tylne od strony pasażera i prawy tylni błotnik. Sprawca kolizji posiadał wykupioną polisę OC w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

/bezsporne, a także przesłuchanie powódki O. S. znacznik czasowy 00:04:16 – 00:07:27 protokół k.70 – 71/

Powódka zleciła sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), zgodnie z którą wynika, że koszty naprawy przedmiotowego pojazdu przy zastosowaniu 100 zł stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – lakierniczych oraz części zamiennych o jakości O wynoszą 7 976,45 zł.

/kalkulacja kosztów naprawy k. 17 – 19/

Biuro Doradztwa (...) wystawiła fakturę VAT nr (...) za sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy na kwotę 184,50 zł brutto. W fakturze jako nabywca została oznaczona Kancelaria Adwokacka adw. R. B. z uwagi na stałą współpracę kancelarii z podmiotem wykonującym opinię. O. S. opłaciła tę kwotę w całości.

/faktura VAT k.21, oświadczenia pełnomocnika powódki oraz powódki znacznik czasowy 00:10:41-00:11:34/

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. ustalił wartość szkody na kwotę 1 378,42 zł brutto, przy zastosowaniu stawki 55 zł za roboczogodzinę prac blacharsko – lakierniczych oraz części zamiennych nieoryginalnych.

/ustalenie wysokości szkody k.13 – 16/

Uszkodzony pojazd marki O. (...) posiadał w dacie kolizji zamontowane części oryginalne o jakości O i nie został naprawiony. Niezbędny i uzasadniony koszt naprawy przedmiotowego pojazdu w wyniku zdarzenia z dnia 14

października 2020 roku wynosi 5 740,47 zł przy zastosowaniu 110 zł stawki za roboczogodzinę oraz oryginalnych części zamiennych. Nie jest możliwe naprawienie przedmiotowego pojazdu w sposób przywracający pełne walory użytkowe i estetyczne przy pomocy części oryginalnych bez logo producenta pojazdu bądź przy pomocy części alternatywnych o porównywaną jakość. Naprawa pojazdu przy użyciu części nowych, oryginalnych opatrzonych logo producenta pojazdu (tzw. części O) nie doprowadzi do wzrostu wartości pojazdu. Wartość przedmiotowego pojazdu w stanie nieuszkodzonym sprzed zdarzeniem z dnia 14 października 2020 roku wynosi 11 500 zł, natomiast wartość pojazdu w stanie uszkodzonym wynosi 4 500 zł. Błotnik tylny pojazdu jest elementem spawanym i nie ma możliwości odkręcenia go.

/opinia biegłego k.83 – 103/

Poszkodowana zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. decyzją z 15 października 2020 roku przyznała odszkodowanie w wysokości 1 378,42 zł

/decyzja z dnia 15 października 2020 roku k. 12/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy. Jako, że osią sporu pozostawała kwestia oraz kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej. Sąd uznał sporządzone opinie za wiarygodne i profesjonalne, zawarte w nich wnioski przyjmując za swoje w całości. Co prawda powódka wносиła o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii, przy czym wobec nie wpłacenia zaliczki na wynagrodzenie biegłego Sąd uchylił postanowienie o dopuszczeniu dowodu z uzupełniającej opinii biegłego i na podstawie art. 240 § 1 k.p.c. w zw. z art. 130⁴ § 5 k.p.c. pominął przedmiotowy wniosek dowodowy. Pełnomocnik powódki wnosił o zmianę postanowienia i ponowne dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego podnosząc, iż brak wpłaty zaliczki wynikał z niedoskonałości systemu informatycznego (doręczenie pełnomocnikowi wezwania do uiszczenia zaliczki nastąpiło zgodnie z art. 15zsz⁹ ust. 1-2 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych poprzez Portal Informacyjny) powołując się na liczne przypadki odstępowania przez sądy od doręczeń przez Portal Informacyjny – co jednak nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Brak dostrzeżenie przesyłki należy uznać za zawiniony i brak było podstaw do ponownego wyznaczenia terminu na uiszczenie zaliczki na wynagrodzenie biegłego. Nadto orzekając Sąd oparł się na zgromadzonych dowodach z dokumentów, które te dowody wzajemnie się potwierdzały i nie były podważane przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do treści § 4 cyt. przepisu uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c. w tym w odniesieniu do szkód powstałych w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody zgodnie z § 2 art. 436 k.c. odpowiedzialność ta następuje na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy sprawcy.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 12 kwietnia 2018 roku, II CNP 43/17).

Przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego należy rozumieć doprowadzenie jej do stanu używalności tożsamego ze stanem tej rzeczy przez wyrządzeniem szkody. W przypadku pojazdu mechanicznego przez taki stan używalności należy rozumieć przywrócenie mu sprawności technicznej. Obowiązek ten spoczywa na zakładzie ubezpieczeń. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwo działania bądź zaniechania. Wymiana uszkodzonych elementów na nowe, w przypadku gdy nie jest możliwe ich naprawa, zaliczane jest do celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków poniesionych w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany ma prawo do żądania od zakładu ubezpieczeń naprawienia szkody w całości, zwłaszcza przez przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu nie tylko w kwestii możliwości jego używania, ale także i bezpieczeństwa jazdy.

Bezspornym w ramach niniejszego postępowania było, że w dniu zdarzenia sprawca szkody był ubezpieczony u pozwanego. Pozwany kwestionował natomiast zasadność oraz wysokość żądanych przez powódkę kosztów naprawy.

Jednakże, celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do K. Ś. wynosi 5 740,47 złotych. Jest to koszt naprawy uwzględniający rzeczywisty zakres uszkodzeń pojazdu, gdyż odszkodowanie, jakie zobowiązany jest wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. W tym miejscu należy wspomnieć, iż poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r., II CNP 43/17, LEX nr 2490615).

Roszczenie odszkodowawcze w ramach ustawowego obowiązku ubezpieczenia komunikacyjnego OC powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody tj. w chwili nastąpienia wypadku komunikacyjnego i pojawienia się dalszych przesłanek odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 436 k.c. Obowiązek naprawienia szkody nie jest przy tym uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierzał dokonać takiej naprawy w przyszłości. Należy zatem wyraźnie odróżnić sam moment powstania szkody i roszczenia o jej naprawienie od daty ewentualnego naprawienia rzeczy (samochodu), bowiem dla powstania odpowiedzialności ubezpieczyciela istotne znaczenie ma sam fakt powstania szkody, a nie fakt naprawienia samochodu (sekwencja zdarzeń: wypadek komunikacyjny i uszkodzenie pojazdu, powstanie szkody w majątku poszkodowanego, powstanie roszczenia odszkodowawczego, inne zdarzenia, w tym m.in. naprawienie samodzielne samochodu przez poszkodowanego i poniesienie wydatków).

Skoro powstanie szkody (uszczerbku majątkowego) należy łączyć już z chwilą uszkodzenia pojazdu, gdyż to właśnie w tym momencie powstaje uszczerbek w majątku ubezpieczonego, to bez znaczenia pozostają późniejsze zdarzenia, m.in. w postaci naprawy, czy też sprzedaży samochodu. W świetle art. 363 § 1 k.c. i art. 822 § 1 k.c. za koszty restytucji samochodu do stanu sprzed wypadku należy uznać - nieprzekraczające wartości samochodu - wydatki, jakie właściciel auta miał ponieść w celu przywrócenia jego stanu sprzed wypadku. Na ich podstawie należy określić należne od ubezpieczyciela sprawcy szkody odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom profesjonalnej naprawy pojazdu, niezależnie od tego, czy działania właściciela auta podjęte z zamiarem osiągnięcia tego rezultatu były udane, czy nie. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego faktyczny wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, bowiem żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01).

Strona pozwana podniosła również, że roszczenie strony powodowej jest niezasadne, z uwagi na nieskorzystanie przez powódkę z oferty sieci naprawczej (...). W ocenie Sądu jednak, to stanowisko jest niezasadne. W pierwszej kolejności podnieść należy, że poszkodowana nie miała żadnego obowiązku skorzystania z opcji naprawy proponowanej przez Pozwanego. Co prawda, zgodnie z treścią art. 354 § 2 k.c. wierzyciel powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współzycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Ponadto, zgodnie z art. 16 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, w razie zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym, osoba uczestnicząca w nim jest obowiązana między innymi do zapobieżenia, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody. Przytoczonych przepisów nie można jednak interpretować w taki sposób, jak uczyniła to Pozwana. Takie ich rozumienie oznaczałoby w istocie pozbawienie poszkodowanej możliwości wyboru sposobu naprawienia szkody, jeżeli tylko ubezpieczyciel zaproponowałby zorganizowanie naprawy.

Należy podkreślić, iż w orzecznictwie jednolicie przyjmowane jest, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, bowiem żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01). Należy przy tym podkreślić, iż nawet przy przyjęciu odmiennej interpretacji strona pozwana w żaden sposób nie wykazała, iż skorzystanie z propozycji partnerów pozwanej pozwoliłoby na zmniejszenie wysokości kosztów naprawy pojazdu po szkodzie o sporną lub wyższą kwotę – również nie sprostując ciężarowi dowodu w tym zakresie.

Poszkodowana nie była zobowiązana do naprawy pojazdu w warsztatach współpracujących z Pozwanym, a także za stawki wskazywane przez Pozwaną. Podkreślić należy, że to do poszkodowanej należy wybór, czy zamierza naprawiać uszkodzony pojazd, a jeśli tak, w jakim warsztacie zamierza to uczynić. Nie jest ona przy tym zobowiązana do naprawy pojazdu najtańszym możliwym kosztem. Wprawdzie poszkodowana w zdarzeniu drogowym powinna współpracować z zakładem ubezpieczeń i dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody, to jednak zasada ta nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Narzucanie poszkodowanemu, gdzie i za ile ma naprawić pojazd, niweczyłoby jego uprawnienie odnośnie wyboru sposobu likwidacji szkody.

Konsekwencją powyższego jest okoliczność, iż w przypadku podjęcia decyzji o wyborze sposobu naprawienia szkody poprzez wypłatę kwoty odszkodowania na rachunek poszkodowanego, jako miarodajne koszty naprawy pojazdu powinny być brane pod uwagę obiektywne i uśrednione koszty części na rynku, w tym przypadku koszty części oryginalnych. Naprawa innymi częściami nie mogłaby przywrócić pojazdu do stanu sprzed szkody.

Poszkodowana nie ma obowiązku przedstawiania faktur, które wykażą rzeczywiste koszty związane z naprawą uszkodzonego pojazdu. Poszkodowana ma prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym, bez rabatów oraz z uwzględnieniem części zamiennych, które na powszechnym rynku nie są dostępne.

Naprawa pojazdu ma przywrócić go do stanu sprzed szkody, nie ma zatem podstaw, aby w miejsce części oryginalnych zamontować zamienniki – szczególnie, iż w toku postępowania nie wykazano by pojazd miał takie części, a dodatkowo należy w tym miejscu wskazać, iż do przedmiotowego pojazdu na rynku nie występują części zamienne, a więc zasadnym jest orzeczenie kwoty w pełni wystarczającej do pokrycia zaistniałych uszkodzeń. Wykorzystanie części oryginalnych przy naprawie samochodu nie doprowadzi do zwiększenia się jego wartości w stosunku do wartości jaką posiadał przez wypadkiem, nie ma żadnych przeszkód do uwzględnienia ich cen w kosztach naprawy. W przypadkach, gdy wykorzystanie części oryginalnych skutkuje przyrostem wartości auta, ubezpieczycielowi przysługuje żądanie obniżenia odszkodowania tj. ograniczenia go do sumy stanowiącej różnicę pomiędzy pełnym kosztem naprawy a kwotą odpowiadającą przyrostowi wartości auta. Uwzględnieniu przy ustaleniu tej relacji podlegają ceny części oryginalnych, ze względu które zostały przedstawione powyżej. Należy również pamiętać, iż naprawa pojazdu nie może być źródłem

wzbogacenia dla poszkodowanego, jednakże ciężar dowodu w tym zakresie na tle niniejszej sprawy powinien obciążać zakład ubezpieczeń. Poszkodowany bowiem ma prawo oczekiwać, że kwota ubezpieczenia pokryje wszystkie koszty przywrócenia jego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę.

W zakresie stawek za roboczogodzinę przy użyciu, których należało wycenić wysokość kosztów naprawy, a co za tym idzie wysokość odszkodowania, należy przypomnieć, iż kwota ta obejmuje jedynie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy.

W ocenie Sądu, opartej na wnioskach biegłego, uzasadnione koszty naprawy samochodu po zdarzeniu z dnia 12 września 2019 roku, stanowią łącznie kwotę 5 740,47 złotych. Na wymienioną kwotę składają się koszty celowe i ekonomiczne, pokrywające koszty rzeczywistego stanu uszkodzeń, które zrekompensują w pełni wydatki związane z naprawą uszkodzonego pojazdu, przy zastosowaniu oryginalnych części, które nie spowodują wzrostu wartości pojazdu.

Sąd zasądził stronie powodowej zwrot kosztów związanych z wydaniem kosztorysu potrzebnego do dochodzenia swoich roszczeń. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w uchwale z dnia 19 września 2019 roku (sygn. III CZP 99/18)

Poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. W rozpatrywanej sprawie Sąd uznał, że dokonanie kosztorysu było niezbędne dla powódki, ponieważ nie posiadała ona wiedzy specjalistycznej niezbędnej do wyceny kosztów naprawy pojazdu. Jednocześnie w toku postępowania ustalono, iż powódka poniosła te koszty w całości.

Reasumując, Sąd uznał że uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosi 5 740,47 zł, oraz że powódce należy się zwrot kosztów sporządzenia kalkulacji szkody w wysokości 184,30 zł. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany natomiast wypłacił kwotę 1 378,42 zł tytułem odszkodowania za naprawę przedmiotowego pojazdu. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd w pkt. 1 wyroku zasądził kwotę 4 546,55 zł ($5\,740,47 + 184,30 - 1\,378,42 = 4\,546,55$ zł) oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie w pkt. 2 wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Stosownie do treści art. 14 cytowanej ustawy, pozwany był zobowiązany spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zgłoszenia. Ubezpieczyciel zgłoszenie najpóźniej w dniu wydania decyzji w przedmiocie szkody, tj. 15 października 2020 roku. Zatem odsetki za opóźnienie należały się dopiero od dnia kolejnego po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody, tj. od 16 listopada 2020 roku do dnia zapłaty.

W pkt. 3 wyroku, Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Powódka żądała zasądzenia na swoją rzecz kwoty 6 782,53 złotych. Zasądzona na jej rzecz suma stanowi ok. 67% dochodzonego roszczenia. Na koszty poniesione przez powódkę złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 400 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 1800 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17 zł oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłego w wysokości 600 zł. Strona pozwana natomiast poniosła koszt zastępstwa procesowego w wysokości 1800 zł, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 600 zł. Wobec powyższego zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1089,78 zł.

W pkt. 4 wyroku Sąd orzekł o wydatkach tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa. Ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi został pokryty koszt wynagrodzenia biegłego w wysokości 116,10 zł. Wobec powyższego, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd obciążył pozwaną kwotą 77,79 zł, a powódkę kwotą 38,31 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych – na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.